

Vízi élet a Dunán.

Vadcsónakok és versenyhajók. — A bécsi hajó, mint az evezősök réme. — A kajak ember.

Részen gyönyörködve, részben irigykedve nézegeti a dunaparti sétáló azokat a karesu, hosszú csónakokat, amelyek ott siklanak a vízen, s maga is kedvet kap egy kis dunai csónakázásra, amint látja a fehérbe öltözött evezős fiukat, milyen könnyedén forgatják a hajlott lapátokat. Tényleg könnyű is az evezés, gyönyörűséges, de csak annak, aki már tud, de addig bizony sok víz lefolyik a Dunán, amíg egy evezős eljut odáig... A parttól nézve minden olyan természetes, olyan magától értetődő, olyan egyszerű, de ha a dunaparti felbuzdulót egyszer beülteti a vízi-ember barátja egy kis barátságos dunai csónak-partira, akkor ott a vízen már más szemmel néz, más fejjel gondolkodik, s a más kezén-lában evickél ki, amikor befordult a vízbe.

Ha nagyon kaján barátira talál az ilyen ujdonsült csónakázó, akkor Isten legyen neki irgalmas, mert olyan keskeny, pillegő csónakba szállítják, amelyben úgy érzi magát, mint az, aki először életében ül biciklire. Az ülés csuszka előre-hátra, a csónak billeg jobbra-balra, az evezőket viszi a víz, de előbb még barátságosan mellbe-kölintják az ujoncot a hosszú lapátok, úgy hogy egyenesen se tud ülni. Büszke is a tudományára minden dunai evezős, nemcsak a „szárazföldi patkányok“-at kezeli szánakozva, leereszkedő jóindulattal, de az evezősök kasztjain belül is megvan a hierarchia. Legfelső fokon állnak a verseny- és turaevezősök, akik csak keserves „kasztlítás“-sal eltöltött „jungász“ évek után ülhetnek be a *luftkasznis*, vékonydon-gájú, kényes alkotmányba, amit a világerő sem szabad a „csónak“ populáris gyűjtőnév alá foglalni. Ők *hajóba szállanak*, hajó az, legyen bár egyes, páros, négyes vagy nyolcas s az ilyen *hajós* mély-ségesen lenézi azokat az evezősöket, akik bármiféle más, ugynevezett „vad“ csónakokon döcögnek a vízen. A *hajó* és a *vadcsónak* között gyakorlati téren az a legfőbb különbség, a hajóban mindig el kell készülni egy-egy hibás evezőhuzásnál a fölborulásra, míg a vadcsónakban akár táncot lejtethet a vadevezős, ezzel szemben pedig, ha a *hajó* kitalálja a vízbe vigyázatlan evezését, visszamászni többé nem lehet, csónakostul kell kievickélni a partra, s onnan újra kezdeni a játékot. Amikor a kasztlító felszabadult jungász először ül *hajóba*, majdnem biztos, hogy *lovagolva* jön vissza a csónakházba,

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: (N. e.)

Cím: *Vízi élet a Dunán*

Forrás: *Pesti Hírlap*

Bn
(Hely)

1924. 8. 31.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

497.1

Hely

Idő

„1924“

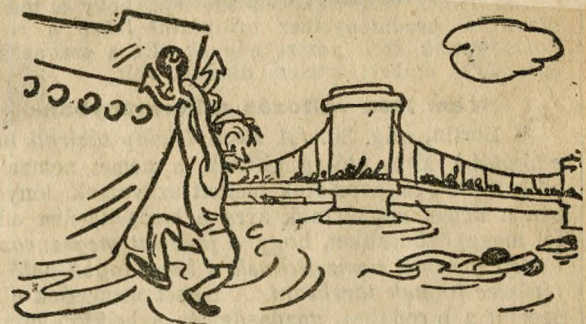
Személy

vagyis ráül lovaglóülésben a felborult hajójára, s úgy próbál partot érni. Van, aki sohase lesz telje-

sen *hullámbiztos*, az ilyenekkel kész veszedelem együtt menni mert egy hatalmas rák-fogással képes még egy négyest is megusztatni. Ezért a leg-*elemibb* kötelessége mindenkinek, aki egy ilyen hajóba beszáll, akár evez, akár kormányoz, hogy uszni tudjon, mert nem elég, hogy a maga bőrét kihozza, hanem a szétszaladt evezőlapátokat, meg a hajót is ki kell cibálni a vízből. Az egyik evezős-ház buzgó szolgálja még Weissmüllert is kikérdezte, tud-e vajjon uszni, mert másképp nem ülhet a kormányhoz.

De nem is csoda e nagy aggodalom, hiszen ezer veszély vár a Dunán a szegény evezősökre. Minden propeller, vontatógőzös, de még a parton kikötött *slepp*ek is alhoz az ellenséghez tartoznak, amely örökké harcban áll a dunai evezősökkel. Minél nagyobb a gőzös vagy a slepp, annál inkább vonzza magához a szegény evezős hajóját, már egy kilométerrel előbb megkezdik a kitérést de majdnem mindig alig pár méter választja el a két *hajót* egymástól, az összeütközésben pedig sohasem a gőzös jár rosszul. Sok szegény kis hajó tört apró szilánkokra már a vén tengeri farkasok által vezényelt propellerek oldalán, de a bécsi hajó is minden szezonban megköveteli a maga csónak-áldozatát. Legendák járnak napról-napra a dunai evezősök kö-

zött az összeütközésekről, hogyan menekült meg teljesen szárazon egy négyes kormányosa, amikor a Duna közepén a bécsi hajó kereke gyufaszálszerű szilánkokra aprította hajójukat. A ritka lélekjelenlétű férfi az utolsó pillanatban belekapaszkodott a vasmacskába, szép csöndesen felmászott a hajóra, s a legközelebbi állomáson kiszállva, vonaton érkezett haza, épen akkor, mikor már klubjában el is siratták. Sokkal kedélyesebb volt, amikor egy jungász-dubló utasait a part és egy slepp közé sodorta az ár. Belekapaszkodtak a kifeszített sodronykötélbe, a víz elvitte alóluk a hajót, s ők úgy függtek ott a dróton, mint a gymölcs a fán, nagy élvezetére a propellert váró tömegnek. Sokáig nem akadt kormányos-partnere annak a vén vízi-rókanak, aki bámulatos ügyességgel épen a gyűjtőcsatornának a Dunába folyó sűrű, nem rózsaillatu *vízébe* fordult bele utitársnőjével együtt. Rossz nyelvek szerint vegytisztítóba kellett adni őket, hogy lemossák róluk az *ut porát*.

De ha akad is sok kaland a hajók büszke evezősei közt, akiket nem is neveznek néven, hanem csak „egyes“, „kettes“ vagy a „stroke“ aszerint, melyik hely illeti meg őt a hajóban, kalandos evezésre legjobb a „kenu“, meg a „kajak“; ezek a polgárszapot nyert *vadcsónakok*. A *kajak-ember* olyan az evezősök közt, mint a sziklamászó alpinista a

turisták között. Csak a vadul rohanó vizeken megy, botokból, vászonból, meg gummiból összerótt csónakján, s akkor örül legjobban, ha a parton ijedt arcu emberek nézik, hogyan rohan lefelé a sziklák között a kis csónak. Ha csöndes nagy vízre érkezik, szétszedi csónakját, hátizsákba teszi, s megy *jobb*

vízet keresni. A kajak- és kenu-ember inkább a tura-evezőshöz hasonlít, ő is rekordokra megy, lehetőleg a leghajmeresztőbb víziutakon jár, s aggódva számolja a megtett kilométereket, akárcsak az a tura-evezős, akit a szezon végére a négy- vagy öt-zredik levezett kilométer után nem lehet könnyen megkülönböztetni a néger jazz-band nagydobosától,

(sz. e.)